

AJUDANT A VIURE

ALS MEMBRES DE L'ESGLÉSIA DE LLEIDA I A TOTS,
DONES I HOMES QUE ESTIMA EL SENYOR

Moltes gràcies per aquests set anys de vida

Una premissa fonamental per a situar religiosament les coses és estar en el lloc en el qual ens han posat i no en el que hem elegit, i jo dono gràcies de cor al Senyor i també a cada ú de vosaltres per aquests set anys de servei a l'Església de Lleida i per tot allò que hem pogut viure compartint la fe i el desig de fer el bé.

Ha set un temps ple de vivències, sentiments, emocions i moltes possibilitats de trobada amb persones que agraeixo molt. Ara ens toca rellegir la nostra història personal i comunitària recordant i agraint passat i present, essent encara més conscients del processos que hi ha en marxa i refent les metes per a construir futur. Us demano que acolliu al nou Bisbe amb els braços oberts de manera que es pugui sentir com a casa seva des del primer moment. Sé que el fareu feliç.

Agraeixo el meu pas per Lleida i tot allò que hem viscut junts. Agraeixo les visites fetes i rebudes, els consells que m'heu donat, les correccions fraternals i la proximitat que m'heu manifestat en cadascuna de les meves tasques. M'he sentit acollit, us he estimat i us estimo. He trobat un laïcat madur i compromès a donar testimoni de la seva fe en la vida ordinària, donant esperança i vivint la caritat. I un presbiteri admirable, laboriós i fidel, que s'ha deixat la pell dia rere dia amb una vida austera, farcida de generosos serveis i sacrificis, fent honor a la història més que mil·lenària d'aquesta Església martirial de Lleida, hereva d'aquells que lliuraren la seva sang com testimoni d'una fe generosa i madura morint amb paraules de perdó i d'amor.

Certament, aquests set anys tampoc no han estat exempts d'espines.

Per això demano perdó a tots i cadascú a qui hagi pogut fer patir amb les meves paraules, obres i/u omissions. Perdoneu-me si no he sabut servir-vos com mereixeu.

Tanmateix, tot plegat, aquest temps ha estat un regal que ens ha permès comunicar-nos il·lusió, esperança i ganes de generar vida i d'ajudar a viure, sempre en coherència amb la missió rebuda en el nostre Baptisme. Una missió que hem anat assumint progressivament, creixent i madurant, amb dubtes, encerts i fracassos. Els mossens de la meva generació saben molt bé que vàrem viure tota la nostra preparació per al ministeri en anys estables (tancats en un món uniforme i catòlic) i, després, hem tingut que viure'l en temps oberts, pluralistes i amb tot tipus d'opinions i propostes. No podeu figurar-vos la diferència que hi ha entre tot allò que ens guiava aleshores i allò que ens ha tocat viure després.

També us vull dir que el Senyor ha anat treballant-me interiorment, i me'n vaig amb molt bones coses apreses i viscudes amb vosaltres i amb voluntat de seguir aprenent i posant il·lusió i servei allà on pugui realitzar alguna tasca que semblés útil.

Parafraçant a sant Pau, que escriu «estic a punt d'oferir la meva vida com una libació; ha arribat l'hora de la meva partença» (2Tim 4,6), jo ara he començat a viure un temps (menys grat) de comiats i de tallar fils, i sento que he d'anar perdent de vista tantes persones que estimo i a qui em costa dir adéu. Però aquesta experiència també forma part de la meva vida i és conseqüència de l'opció feta fa ja molts anys.

Us demano que m'ajudeu amb la vostra pregària a mantenir una vida ministerial fidel i joiosa: Ens cal la força de l'Esperit Sant però també cal ser sostinguts i animats per la fe

de la comunitat. L'alegria d'haver estat «agraciat» amb el sacerdoci ministerial és la que em sosté més enllà de la meua pobresa o capacitats. Amb aquesta «gràcia» mantinc la voluntat de seguir avançant. Sé molt bé en qui he dipositat la meua confiança i Ell és fidel.

Saludo amb tot el cor a cadascun dels membres de l'Església de Lleida: fidels cristians laics, mossens i persones de vida consagrada. I també a tantes persones de bona voluntat que hi habiten al seu territori (gent de Lleida, del Baix Segre, de la Noguera, del Baix Urgell i de les Garrigues, del Segrià i de la Ribagorça). Ara fa set anys, en el meu primer escrit, us deia: «vull demanar-vos d'entrada que tingueu en compte una cosa: la meua funció episcopal té essencialment, i com a primer deure, anunciar i donar a conèixer Jesús. Ajudar a creure en Ell i a mirar la vida des dels seus criteris per damunt d'altres criteris». Ara ho reitero i continuo saludant-vos amb consciència de deïeble de l'únic Mestre, Jesús el Crist, a qui he volgut fer present enmig vostre. Al Bon Déu deixo el judici.

Us encomano a la intercessió de Maria de Natzaret —la Verge Blanca de l'Acadèmia— i a la de sant Joan Baptista, patró de la nostra Església Diocesana, de santa Teresa Jornet, del beat Francesc Palau, i dels beats màrtirs Francesc Castelló, Salvi Huix, Josep Jordán i Josep Nadal.

Us abraço a cadascun, germanes i germans. Que sigueu feliços. I no oblideu de fer les coses sempre en comunió, «entre tots i per al bé de tot-hom».

Rebeu la salutació agraiada del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe emèrit de Lleida

Carta als germans en la fe

Benvolguts, Els estius anteriors, a inicis de setembre, en la meua condició de vicari general, enviava una carta adreçada a tots els germans i germanes en la fe.

Aquest any, atès que estem esperant la presa de possessió del nou bisbe Salvador Giménez Valls, anticipo la carta des de la responsabilitat d'administrador diocesà de Lleida.

En primer lloc, en nom de tots els cristians de la diòcesi de Lleida, vull agrair de tot cor, el servei generós i les iniciatives pastorals innovadores del bisbe Joan al llarg dels set anys del seu ministeri episcopal a Lleida. Tindrem ocasió de manifestar-li públicament el nostre afecte en l'Eucaristia de comiat. El bisbe Salvador Giménez ja ha rebut del bisbe Joan Piris un informe sobre l'estat de la diòcesi, que recull els reptes, signes d'esperança i prioritats actuals del projecte pastoral diocesà «Entre tots i per al bé de tothom». Aquest informe és el resultat del discerniment de l'Església de Lleida, elaborat comunitàriament en la darra Assemblea Diocesana, celebrada el passat dia 30 de maig, amb l'eslògan «Església de Lleida, què dius de tu mateixa?». En aquella assemblea hi vàrem participar a l'entorn de 300 cristians i cristianes de la diòcesi.

L'informe sobre l'estat de la diòcesi conté una introducció del Dr. Joan Viñas, i la síntesi dels reptes, signes d'esperança i suggeriments operatius de futur, elaborats en cinc tallers de treball, mitjançant la metodologia de la lectura creient de la realitat. Els tallers foren aquests: Àrea de litúrgia i espiritualitat, Àrea d'acció caritativa i social, Àrea d'evangelització-*Gaudium et Spes*, Àrea de formació i, també, un cinquè taller sobre les vocacions al ministeri presbiteral. Posteriorment les conclusions de l'assemblea foren elaborades novament pels Consells Presbiteral i de Pastoral. Així doncs, l'informe sobre els reptes als quals haurà de fer front el nou bisbe Salvador, amb el compromís i la cooperació de tots els preveres, religiosos i laics de la diòcesi, està formulat en aquest document comunitari autoritzat.

Tanmateix, a banda d'afirmar la importància d'aquest informe, fet entre tots, hi afegeixo tres subratllats importants:

- En primer lloc, un agraiement a la tasca realitzada per molta gent

al llarg dels anys, des del Concili Ecumènic Vaticà II i del Concili Provincial Tarraconense, guiada els darrers 7 anys pel bisbe Joan, puix crec que actualment en la vida de les Comunitats Parroquials i de les Unitats Pastorals Agermanades, amb el suport de les quatre Àrees de Cooperació, estem vivint un clima senzill de normalitat, serenitat i confiança.

- En segon lloc, la responsabilitat davant del present, sota el guiatge del ministeri pastoral del bisbe Salvador, per tal d'estar atents a les persones, i continuar edificant, en el petit treball de cada dia, una Església sinodal, samaritana, espiritual i encarnada.
- En tercer lloc, l'esperança davant del futur, que ja és aquí, il·luminat

pels escrits pastorals *Evangelii Gaudium* i *Laudato Si'* del papa Francesc.

Gràcies, bisbe Joan. Benvingut, bisbe Salvador.

En comunió.

Ramon Prat i Pons

Administrador diocesà de Lleida

Lleida, 6 d'agost de 2015.
Festa de la Transfiguració del Senyor

L'Excm. i Rvdm. Mons. Joan Piris Frígola,
Bisbe Emèrit de Lleida,
i l'Il·lm. Ramon Prat Pons,
Administrador Diocesà de Lleida amb el Col·legi de Consultors

us conviden als actes de presa de possessió de la Diòcesi de Lleida, de
l'Excm. i Rvdm. Mons. Salvador Giménez Valls,
Bisbe Electe de Lleida

Presidida per
l'Excm. i Rvdm. Mons. Renzo Fratini,
Nunci Apostòlic en Espanya,

que tindrà lloc dintre de la concelebració de l'Eucaristia,
a la Santa Església Catedral,
el diumenge 20 de setembre de 2015, a les 5h. de la tarda.

Es prega confirmin l'assistència: cancelleria@bisbatlleida.org - web@bisbatlleida.org - Tel: 973 268 628

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Mare

L'Església és mare. La nostra santa mare Església.

Qualsevol persona humana deu la vida a una mare, i gairebé sempre li deu molt de l'existència successiva pròpia, de la formació humana i espiritual.

Les mares són l'antídot més fort davant la difusió de l'individualisme egoïsta.

Les mares, es «divideixen» a partir del moment en què acullen un fill per a donar-lo al món i criar-lo. Sí, ser mare no significa només portar un fill al món, sinó que és també una opció de vida.

Una societat sense mares seria una societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els pitjors moments, la tendresa, el lliurament, la força moral. Les mares transmeten sovint

també el sentit més profund de la pràctica religiosa.

Sense les mares, no sols no hi hauria nous fidels, sinó que la fe perdria bona part de la seva calor senzilla i profunda. I l'Església és mare, amb tot això; és la nostra mare. Nosal-

tres no som orfes, tenim una mare. La Mare de Déu, la mare Església i mare nostra. No som orfes, som fills de l'Església, som fills de la Mare de Déu i som fills de les nostres mares.

(Dimecres, 7 de gener de 2015).

Nou prevere del Bisbat de Lleida

El bisbe Mons. Joan Piris ha ordenat prevere, el dissabte 18 de juliol, a Mn. Josep Maria Escorihuela.

El bisbe Joan ha començat l'homilia manifestant, que era Déu qui ens crida a ser «pescadors d'homes», també en el ministeri sacerdotal, com va escollir els Dotze, «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar». També ha recordat les paraules de sant Tomàs de Villanueva, per donar al nou sacerdot quatre recomanacions, «que considero un tresor», ha dit.

Aquestes són, «en primer lloc, l'amor com a única virtut, quan li va encarregar fer-se càrrec del ramat. En segon lloc, la vigilància, que el fes estar atent a les necessitats de les ovelles. En tercer, la doctrina, que alimentés els homes, fins que arribessin a la salvació definitiva. I finalment, la santedat i la integritat de vida. Aquesta és la principal de les virtuts».

«Pots estar content —ha dit Mons. Joan Piris—, d'haver conegut la misericòrdia de Déu, que et crida a ser ministre de la reconciliació i el perdó». Llavors és quan li ha demanat que «la teva caritat pastoral si-

gui un signe de la caritat de Déu per a tothom, particularment amb els pecadors i allunyats, amb els pobres

i necessitats». La cerimònia va cloure amb unes paraules d'agraïment del nou mossèn.

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA
I EL MÓN

La lliçó de Gandhi (I)

La pràctica de la no violència és el camí cap a la pacificació del món. La no violència és un moviment ampli i ric que no es pot presentar de manera simplificadora. És un mètode nascut al redós de l'experiència religiosa, però això no significa que solament les persones religioses puguin practicar-la i deixar-se guiar per ella. La no violència tal com la va viure, pensar i practicar el seu màxim representant, Mahatma Gandhi, està profundament arrelada a l'espiritualitat i a la pregària.

Aquesta filosofia, però, es va estendre tant a Occident com a Orient i ha tingut i segueix tenint egregis representants. Alguns dels trets que identifiquem en els teòrics de la no violència, sigui quina sigui la seva religió, és una forma especial de ser, d'estar i de percebre la realitat, una forma curulla d'admiració i de misericòrdia, una capacitat de commoure's íntimament davant de tot allò que existeix, davant d'una petita criatura o davant de realitats com la bondat, el sofriment o la bellesa; una inspiració que ve més de la intuïció que no pas del raciocini; una convicció de què la força de l'esperit és poderosa, una preocupació constant per la fidelitat a la veu interior, una capacitat d'acceptació generosa de les situacions difícils de la vida com el fracàs, la malaltia o la mort, una esperança i un coratge sostinguts en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Nomenament

El bisbe Mons. Joan Piris ha nomenat, Mn. Josep Maria Escorihuela rector *in sol-*

dum de la Unitat Pastoral formada per les parròquies de Rosselló, Alpicat i Torrefarrera.

Mn. Escorihuela compartirà les funcions de la Unitat Pastoral amb

Mn. Víctor Espinosa, el qual seguirà essent el moderador de la Unitat Pastoral, que forma part de l'Arxiprestat Segrià-la Noguera-la Ribagorça.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere (juliol, agost i setembre)

De dilluns a divendres de 10 a 12 h
12 h - Eucaristia
Dissabtes de 10 a 12 h

Diumenge, 13 de setembre:

—17 h, Eucaristia d'acomiadament de Mons. Joan Piris Frígola. Catedral.

Dimecres, 16 de setembre:

—19.30 h, inauguració del curs al CIJCA.

Diumenge, 20 de setembre:

—17 h, Eucaristia de presa de possessió de Mons. Salvador Giménez Valls. Catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 / Sl 77,1-2.34-35.36-37.38 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.

15. □ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100,1-2ab.2cd-3ab.5.6 / Jo 19,25-27]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110,1-2.3-4.5-6 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrí (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.

17. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110,7-8.9-10 / Lc 7,36-50]. St. Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbús, prevere i màrtir a Saragossa. A Vic: Dedicació de la Catedral.

18. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48,6-7.8-10.17-18.19-29 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, màrtir; santa Sofia, màrtir; santa Irene, màrtir. A Tarragona: sant Pius de Pietrelcina, prevere.

19. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99,2.3.4.5 / Lc 8,4-15]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg., mercedària (Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa).

20. ■ Diumenge vinent, el XXV de durant l'any (litúrgia hores: 1a setm.) [Sa 2,12.17-20 / Sl 53,3-4.5-6 i 8 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Una fe sense obres no ens connecta a Crist

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranyes, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perd per mi i per l'Evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïes (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí el día que lo invoqué. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor, / «Señor, salva mi vida.» R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar?

Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve? Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe.»

▶ Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías.» Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días.» Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venirse conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará.»

El 3r Càntic del Servent del Senyor narra una vocació profètica: *El Senyor m'ha donat una llengua que convenç: la llengua és instrument del qui «parla en nom de Déu».* Però abans cal ser deixeble-oient; per això *el Senyor em desvetlla l'oïda perquè l'escolti.* Fidel a la paraula escoltada i, el profeta *no s'ha resistit ni s'ha fet enrere* davant l'exigència de la crida. Així el Senyor pot modelar-lo i, enmig d'ofenses, el profeta experimenta que *el Senyor l'ajuda i per això no es dona per vençut.* L'ajut del Senyor li fa dir: *Tinc a prop el qui em declara innocent.* El profeta va confiat al judici tenint un advocat defensor que demostrarà la seva innocència.

Tot això cal fer-ho vida perquè, *si no hi ha obres, la fe tota sola és morta.* Les obres d'amor certifiquen la bona connexió amb Crist pel baptisme. També sant Pau deia que *«per als qui viuen en Jesucrist només compta la fe que actua per l'amor»* (Ga 5,6)

Confessant Pere a Jesús com *el Messies* sembla curada la seva ceguesa. Però cal aclarir quin tipus de Messies realitza Jesús, el qual *els deia amb tota claredat que el Fill de l'home ha de patir molt:* perquè el seu messianisme no és triomfalista sinó l'anunciat pels Càntics del Servent del Senyor.

Pere, pensant fer-li un favor es posà a contradir-lo reflectint la mentalitat que vol un Messies triomfalista segons el model de David.

La reprensió de Jesús a Pere literalment diu: *«Posa't darrera meu».* Ser deixeble és *anar al darrera de Jesús* que és qui marca el camí a seguir.

Pere és anomenat *Satanàs* pel caràcter temptador de la seva proposta que significa veure les coses no com Déu sinó com els homes.